

De TikTok Truc

Annet Jacobs

‘Het is een grap, Pam,’ zegt Pim.

‘De beste ooit!’ roept Polle.

Ze pissen bijna in hun broek van het lachen.

Pam vindt het duidelijk een stuk minder leuk. Is zij wel echt hun zus? Zo veel als Pim en Polle op elkaar lijken, zo weinig lijken ze op Pam. Pam houdt zich altijd keurig aan de regels. Ze eet met mes en vork. En ze is superslim.

Toch trapt ze in elke grap.

Zoals vandaag.

En ze kan er niet om lachen.

Zoals altijd.

Vol afschuw staart ze in de badkamerspiegel. Met haar föhn in haar hand. Haar mond is een streep. Haar armen, haar gezicht, haar nieuwe truitje, haar haren, de halve badkamer – alles is wit. Alsof het poedersuiker heeft gesneeuwd. Dat is ook zo. Of eigenlijk was het meer een storm. Dat krijg je, als je haren wilt droogblazen met een föhn waarin net een hele bus poedersuiker is leeggekieperd.

Door je broertjes.

De grappigste tweeling die er bestaat.

‘Je lijkt wel die sneeuwpop uit *Frozen*,’ zegt Pim.

‘Of de verschrikkelijke sneeuwman!’ roept Polle.

‘Jullie zijn zelf verschrikkelijk,’ snauwt Pam.

‘Wat komt er nog meer? Plastic zakjes vol water in mijn schoenen? Dichtgenaaide mouwen in mijn

jas? Koude macaroni in de cornflakes, zodat het met een scheut melk net lijkt alsof er maden in drijven?’

‘Bijna goed,’ zegt Pim.

‘Het is de melk!’ roept Polle. ‘We hebben een handvol nepvliegen in het pak gedaan!’

Pam kwakt de föhn in de wasbak. Ze stompt tegen Pims schouder, trapt op Polles tenen en snauwt:

‘Wacht maar, ik krijg jullie nog wel. Stelletje

clowns!’ En dan stormt ze de badkamer uit.
Pim en Polle grijzen naar elkaar in de grote spiegel. In het wit bepoederde glas gniffelen twee precies dezelfde jongens terug. Twee bossen warrige krullen. Twee paar ogen vol pretlichtjes. Twee vrolijke wipneuzen.
Het is alsof ze dubbelzien. Tot Pim zijn wenkbrauwen fronst.

‘Zijn clowns eigenlijk niet een beetje sneu?’ zegt hij. ‘Met die maffe rode neuzen? En die idioot lange flapschoenen waar ze elke keer weer over struikelen?’

‘Gast!’ roept Polle. ‘Dat Pam ons clowns noemt, is een compliment! Clowns zijn de leukste in het circus. Wij zijn de leukste thuis, in de klas en op TikTok. Clowns krijgen applaus voor hun grappen. Wij krijgen likes en views. Internetclowns! Dat zijn wij!’

Internetclowns.

Het woord blijft in hun oren hangen. Onderweg naar school gonst het door hun hoofd. Als ze langs meester Jaap de klas in lopen rolt het over het puntje van hun tong.

‘Internetclowns?’ zegt de meester verrast. ‘Sinds wanneer zijn jullie helderziend?’

‘Hoezo?’ zegt Pim.

‘Hoezo, mééster,’ zegt meester Jaap.

‘Nou?’ zegt Polle.

Meester Jaap zucht. En dan vertelt hij de klas dat het thema van de periodesluiting *circus* is. Dat er helaas geen workshops door echte circusartiesten worden gegeven. Maar dat het internet gelukkig vol staat met alle mogelijke instructiefilmpjes.

‘Kijk. Oefen. Film je eigen circusact en post die op het TikTok-account van onze klas,’ zegt de meester.

‘Nova mag niet op TikTok, maar zij kan van alle filmpjes een prachtige online circusvoorstelling maken, die we met de hele school in de bioscoop gaan bekijken.’

‘Als een echte film?’ vraagt Pim.

‘Woehoe!’ juicht Polle.

‘Er zijn wel een paar regels,’ zegt de meester. ‘Ik wil een gevarieerde voorstelling, geen film met alleen acrobaten. Of clowns.’

‘Wij zijn de clowns!’ roepen Pim en Polle.

‘Dit keer niet,’ zegt meester Jaap. ‘Dit keer kiezen jullie allemaal iets wat je nog niet kunt of nog nooit hebt gedaan. Verras ons én jezelf. Zie het als een challenge.’

‘Maar meester!’ roepen Pim en Polle.

‘Zeg je nou dat ik geen acrobaat mag zijn?’ vraagt Yin.

‘En ik mag niet laten zien wat ik allemaal kan met een voetbal?’ roept Habib.

‘Het spijt me,’ zegt de meester. ‘Dit is een school.’

En de bedoeling van een school is dat je nieuwe dingen leert. Dus daag jezelf uit. Maak van je zwakte je kracht. Jitske kan de sterke man zijn. Habib een koorddanser. Fien een jongleur. En Tigo een slangenmens.'

'Is dit een grap?' zegt Pim.

'Man, wat een slecht plan!' roept Polle.

Jitske heeft nul spierballen. Habib verliest zijn evenwicht al op een stoerprand. Fien kan nog geen frisbee vangen. En Tigo is zo lenig als een bezemsteel. Zo wordt dat online circus één grote blooper. Is dat wat de meester wil? Dat de hele school hen uitlacht?

Pim en Polle lachen liever zelf. Als publiek. Maar dat mag natuurlijk niet.

Wat moeten ze dan? Vuurspuwen?

Leeuwentemmen? Messenwerpen? Superstoer. Maar ook riskant. Kunnen ze dat oplossen met slimme filmtrucjes? Het gaat tenslotte om TikToks...

Wacht.

Trucjes!

Dat is het!

'Polle en ik zijn illusionist, meester!' zegt Pim.

'Wat?' roept Polle. 'Bedoel je zo'n supersonische goochelaar die zijn assistente in een kist stopt, haar doormidden zaagt en dat het dan op magische wijze toch weer goedkomt? Dat kunnen wij toch nooit!'

'Er zijn vast ook minder ingewikkelde trucs, om

mee te beginnen,' zegt meester Jaap.

Yin geeft Nova een por. 'Vertel van die kisten in je oma's winkeltje, Noof!'

'Kennen jullie Wilko Wonder? En Houdini?' vraagt Nova.

'Zijn dat nieuwe superhelden?' vraagt Pim.

'Van Marvel?!' roept Polle.

'Bijna goed,' zegt meester Jaap. 'Houdini is de beroemdste illusionist die ooit heeft bestaan en de absolute koning van de spectaculaire ontsnappingen. Of hij nou vastzat met handboeien of in een dwangbuis, een kist vol water of een politiecel – hij wist zichzelf vaak al binnen een minuut te bevrijden. Zelfs na zijn dood zou het niemand hebben verbaasd als hij zomaar uit zijn kist was geklommen.'

'Serieus?!' roept Polle.

'Maar hoe fikste hij dat dan?' wil Pim weten.

'En wat heeft die Willy Wonderboy daarmee te maken?'

'Wilko Wonder,' zegt Nova. En dan vertelt ze dat hij een groot fan van Houdini was. Als kind al. Of eigenlijk was het meer een obsessie. Op zijn vierde kroop hij voor het eerst in een koffer. Er volgden kisten en kastjes en kelders. De laatste jaren deed hij op TikTok alsof hij Houdini was. Totdat er bij een verdwijntruc met een witte tijger een groot deel van hemzelf in de tijger verdween.

'Wat?!' zegt Jitske.

'Dus die tijger vrat hem op?!' roept Polle.

‘Dat verzin je,’ zegt Pim.

‘Het kan ook een truc zijn geweest waarbij Wilko Wonder zich geboeid in het water liet gooien en verrast werd door een haai. Of een krokodil,’ zegt Nova. ‘Hoe dan ook – hij post nu alleen nog filmpjes van zijn hamster. En al zijn spullen staan in het tweedehandswinkeltje van mijn oma. Onder een dikke laag stof. Misschien kunnen jullie daar iets mee?’

Pim en Polle kijken elkaar aan.

Spullen. Van een echte illusionist. Waar niemand meer naar omkijkt.

Magische spullen.

Waarmee ze mensen kunnen laten zweven.

Doormidden zagen.

In een konijn veranderen.

Of laten verdwijnen.

Pim grinnikt. En Polle grijnst.

Pam krijgt nog heimwee naar hun clownsgrappen!

Zodra de laatste bel gaat, sprinten Pim en Polle de klas uit, naar het winkeltje van Nova’s oma. De deur klemt, maar het belletje rinkelt vrolijk. Pim struikelt over een stapel deurmatten in fluorkleuren. Polle verdwaalt tussen de torenhoge stapels dozen, kisten, kratten en rekken vol jurken, broodroosters en lampenkapjes. Bij de kassa staat een rij van zeker tien etalagepoppen. Verder is er niemand.

‘Hallo? Pim en Polle hier!’ roept Pim.

Polle pakt een verrekijker van een plank en stapt op een keukentrapje. Met zijn krullen tegen het plafond speurt hij naar mysterieuze kisten vol sterren en magische tekens.

‘Kijk nou. De broertjes. Toeval bestaat niet,’ zegt oma. Ze stapt uit haar keukentje en gebaart verontschuldigend naar de ouderwetse telefoonhoorn die ze tegen haar oor drukt. ‘Sorry. Wat zei je, kind? Die lopen hier net binnen, ja. Wil je ze spreken? Niet? Wacht even, hoor.’ Ze legt haar hand over het deel bij haar mond, knipoogt naar Pim en Polle en vraagt: ‘Kan ik helpen?’ ‘Heeft u de spullen van Wilko Wonder?’ vraagt Pim.

‘Dat zei Nova,’ zegt Polle.

‘Och, ja. Die arme man.’ Oma wijst naar het kleedhokje achter de toonbank. ‘Het liep niet zo goed met hem af, dus jullie zijn gewaarschuwd,’ zegt ze. En tegen de beller: ‘Daar ben ik weer. Je wilt wat? Wie? Nee nee. Een arme drommel die dacht dat-ie een geniale goochelaar was. Ja. Wat ze daarmee willen? Dat kun je ze beter zelf vragen. O? En dat moet nu? Als een soort koekje van eigen deeg. De bal terugkaatsen en de dief met zijn eigen zwaard verslaan. Zonder mij? Je wilt dat ik wegga? Nu? Ja ja, ik snap het.’

Pim en Polle luisteren allang niet meer. Ze glijpen langs de etalagepoppen het kleedhokje in en staren naar een stapel zwarte kisten.

Het zijn er drie.

Eén met wielmpjes.

Eén vol gaten en gleuven.

En één met een zwaar hangslot.

‘Jongens?’ roept oma. Ze schuift het gordijn opzij. Met haar tas in haar hand kijkt ze vragend van Pim naar Polle. ‘Ik moet dringend weg. Willen jullie misschien even op de winkel passen?’

‘Prima,’ zegt Pim.

‘Geen haast!’ roept Polle.

Het deurbelletje klingelt. Weg is oma.

De kisten zijn verrassend licht. Veel lichter dan de stapels dozen die Pim en Polle opzij moeten schuiven om een soort van podiumplek te maken.

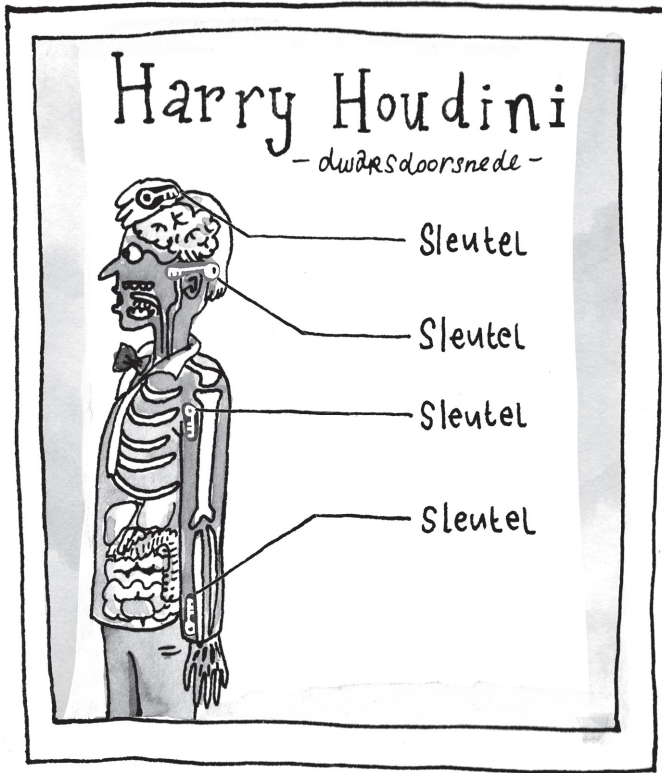
De kist met gaten en gleuven zit vol messen, zwaarden en een enorme zaag met vlijmscherpe tanden. Polle rilt. En Pim klapt het deksel snel weer dicht.

De meester heeft gelijk.

Assistentes doorzagen is nog een beetje next level.

In de kist op wielen ligt van alles. Van lappen stof, spiegels, kabels, handboeien en magneten tot keurig gestreken witte overhemden vol plooiën en franjes. Op die overhemden ligt een schriftje waarop in hoekige letters HOUDINI'S GEHEIMEN staat. De bladzijden zitten vol inktvlekken, ingewikkelde tekeningen en halve zinnen.

‘Hier!’ Pim wijst naar een gedetailleerde tekening van een oeroud slot met een bijpassende sleutel.

HOUDINI WAS OOK SLOTENMAKER

>>!! WIST DUS ALLES VAN SLOTEN !!<<

VOORAL HOE JE ZE OPEN KRIJGT!!!!

*** SNELSTE MANIER: MET SLEUTEL! ***

HIJ HAD WEL 1000 VERSCHILLENDE

VOOR ELK OPTREDEN VERBORG HIJ DE JUISTE

SLEUTEL:

- > IN ZIJN MOUW
- > ONDER ZIJN OKSEL
- > ACHTER ZIJN OOR
- > IN ZIJN WARRIGE HAREN
- > IN ZIJN MOND

‘Die gast speelde dus vals!’ roept Polle.

‘Ja, duh! Wat dacht jij dan?’ zegt Pim. ‘Dat hij kon toveren?’

Hij wijst naar de derde kist. Het slot hangt open.

Polle tilt de klep omhoog.

Op de bodem ligt een grote sleutelbos.

Verder is de kist leeg.

‘Even testen en dan filmen?’ zegt Pim. Hij stapt in de kist, pakt de sleutels en zakt door zijn knieën.

‘Doe maar dicht!’

Polle sluit de klep.

Meteen is het pikkedonker. Pim ziet zijn eigen handen niet eens. Hoe kan hij zo ooit de juiste sleutel vinden? En waar is dat slot?

Kak!

Het slot zit aan de buitenkant! Zelfs met duizend sleutels kan hij daar van zijn lang-zal-ie-leven never nooit bij!

Polle wel.

Maar Polle heeft helemaal geen sleutel!

In paniek ramt Pim de sleutelbos tegen de klep van de kist.

‘Polle! Laat me eruit!’ roept hij.

‘Wat heb jij nou?’ zegt Polle. ‘Je bent toch niet bang? Die kist zat nog niet eens op slot.’

Vlug stapt Pim uit de kist. Piekerend staart hij naar de sleutels in zijn hand.

Hoe bevrijdde Houdini zichzelf? Had hij nog meer geheimen? Staan die in dat schriftje? Of deed Wilko Wonder ook maar wat?

In dat geval weet Pim iets beters.

‘Wij zijn geen Houdini,’ zegt hij. ‘Wij zijn Pim en Polle. Een tweeling. En we lijken zo ontzettend op elkaar dat zelfs Pam niet weet wie wie is. Superhandig! Als we zorgen dat het publiek ons nooit tegelijk ziet, denkt iedereen dat we één illusionist zijn!’

‘Hoe dan?’ zegt Polle.

‘Heel simpel,’ zegt Pim. ‘Jij verstopt je achter de kist. Ik stap er met veel bombarie in en knal die klep dicht. Simsalabim! Donder. Bliksem. En dan sta jij opeens boven op de kist. De illusionist is ontsnapt, zónder de kist te openen!’

‘Bam!’ roept Polle. ‘Dat doet zelfs Houdini ons niet na!’

Allebei trekken ze een wit overhemd vol franjes aan. Ze woelen door elkaars haren. Polle duikt achter de kist. Pim vindt een rol tape en plakt hun telefoon aan een rek vol eierdopjes. Hij zet de camera aan, stapt ervoor, maakt wat mysterieuze magic moves met zijn handen, opent de kist, klimt erin en klapt de klep dicht.

Precies op dat moment klingelt het winkelbelletje.

‘Hallo?’ zegt een stem.

‘Die ouwe is er dus niet, hè,’ mompelt een tweede.

‘Ik fiks de actie met de geldla,’ zegt nummer drie.

Pim houdt zijn adem in. Polle verroert zich niet.

Er knalt iets tegen de kassa. De la schiet rinkelend open.

Is dit een overval? Proppen die gasten hun zakken

vol met oma's geld? Uitgerekend nu zij op de winkel moeten passen? En dan ook nog tijdens hun truc?

'Wat moesten we nog meer hebben?' zegt de stem.

'Een kist,' mompelt de tweede.

'Die met dat hangslot,' zegt nummer drie.

Hebben ze het nou over de kist waar Pim in ligt?

Wat willen ze daarmee?

Pims hart slaat een slag over. Polle tiggert vlug zo ver mogelijk bij de kist vandaan.

Er klinkt een hoop gestommel en gevloek. Het belletje klingelt. En dan is het stil.

Heel stil.

'Pim?!' fluistert Polle.

Voorzichtig staat hij op. En dan schrikt hij.

De kist is weg!

Met Pim!

Zijn broer is foetsie!

Hij is niet verdwenen. Hij is gestolen!

Polle zonder Pim, dat bestaat niet. Maar wat kan hij doen? Het is drie tegen één. En die gasten klonken als de broers van Habib. Stoer. En sterk.

Daar kan Polle nooit tegenop.

Of wacht. Wat ligt daar onder die kast? Is dat een waterpistool?

Het is knalroze.

En er zit geen water in.

Maar het is altijd beter dan niets. Polle houdt het met twee handen vast, zoals in de films. En dan stormt hij de winkel uit, achter de dieven aan.

De kist staat pal voor de deur. Dat had Polle niet verwacht. In volle vaart knalt hij ertegenaan. Het waterpistool schiet uit zijn handen. De kist kiept om. De klep vliegt open. Pim rolt eruit. Polle buitelt over hem heen.

Daar liggen ze.

Languit op de stoep.

Naast de gekantelde kist.

Met hun neus bijna op de schoenen van Pam.

‘Wat doe jij nou hier?’ vraagt Pim.

‘Kwam je ons redden?’ vraagt Polle.

‘Geen paniek! Het was een prank!’ roept Pam.

‘Jullie zijn er met vier benen ingetrapt! En ik heb het allemaal gefilmd. Hoe jij met dat waterpistooltje naar buiten stormde, dat was echt hilarisch, Pol!’

Een prank? Weet Pam dat wel zeker?

Pim kijkt naar links. Polle naar rechts. De straat ligt er verlaten bij.

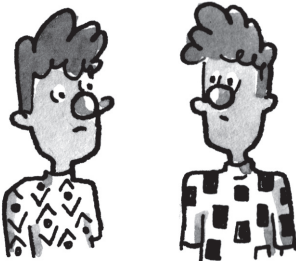
Waar zijn die gasten gebleven?

‘Het waren dieven, Pam,’ zegt Pim.

‘Echt! Ze hebben de kassa leeggehaald!’ roept Polle.

Vlug krabbelen ze overeind. Met Pam op hun hielen haasten ze zich de winkel in. De kassa-

la staat wijd open. Hij ligt bomvol oude munten. Guldens. Kwartjes. Of hoe die dingen ook heten. Tussen al dat geld liggen twee rode plastic bolletjes. Die

drukt Pam op de neuzen van Pim en Polle.

‘Stelletje clowns!’ grinnikt ze. ‘Ik was bij Habibs broer Amir. Habib vertelde dat jullie hier een truc gingen doen met een of andere grote goochelkist. Toen heb ik Nova’s oma gebeld. En Amir heeft twee vrienden opgetrommeld. Die neuzen zijn van hen. Grappig, toch? We hebben jullie door het raam in de gaten gehouden. Tot jullie met die truc begonnen. Willen jullie mijn filmpje zien?’

‘Wij hebben *part one!*’ roept Polle.

Pim peutert hun telefoon van het eierdopjesrek. Met z’n drieën ploffen ze op de oude fluwelen bank in het midden van de winkel. En dan gieren ze om de filmpjes. Pim plakt er nog wat geluidseffecten onder, tikt er #HOUDINI bij en post ze op TikTok.

‘Houdini?’ zegt Pam.

‘Een illusionist. Lang verhaal,’ zegt Pim. ‘Raad eens wat voor soort hond hij had, Pam?’

‘Weet ik veel. Een teckel?’ gokt Pam.

‘Nee joh!’ roept Polle. ‘Een labracadabradoodle!’